

היום הראשון שלי בגן

אני בכלל לא פוחד מהיום הראשון בגן.
זאת אמא שלי שלא ישנה בלילה לפני,
מפני שהיא לא מכירה את הגננת ודואגת.
אני חושב שאמא קצת מקנאה ולא מבינה איך
אני מסכים להישאר גם עם אחרים ולא רק איתה.
היא מחזיקה לי את היד חזק חזק,
מחייכת אל הגננת ושואלת ברעד:
"אני יכולה ללכת?" "תיכף אשוב" היא מבטיחה.
"אקנה לך שוקולד וסוכרייה, רק אל תבכה"
כשאני שומע את זה, אני קצת בוכה... שיהיה.
"חמד שלי", היא מלטפת.
"מראה, כולם נשארים בלי אמא. אתה כבר גדול."
אני יכולה ללכת?"
מצידי, לכי אני חושב בליבי ונצמד אליה.
רק שמשהו יישאר, רגל או יד.
ואז הכי כיף, אמא מבטיחה לי חנויות ממתקים
וחנויות צעצועים, שרק אשאר ולא אבכה יותר.
"עוד נשיקה", אני מבקש.
"ותקני לי גם אוטו מכבי-אש".
"אקנה, ודאי אז שלום", היא נפרדת שוב.
"יצאת וחזרת, הוא בוכה?" היא שואלת.
"הכל בסדר", מרגיעה הגננת.
"מתי כבר ילכו הביתה? אני מחכה לכל הדברים שאמא הבטיחה.
אם שכחה משהו, לא נורא. מחר זה היום השני, ומי אמר שהתרגלתי לגן?
גם מחר מותר לי לבכות, כי אני עוד קטן."

סאפנה

צוות חן

